

Paní Hana Jirsáková se narodila roku 1944 v Dolních Jirčanech, vesničce tehdy ukryté mezi lesy a stráněmi, jak v památníčku popisuje její maminka. Její dědeček byl za 2. světové války jirčanským starostou.

„Za tý druhý světový války sem vjeli Němci tehdy, no a tak to byla hrůza na vesnici, a děda se teda s tím, jak to mám říct, velitelem domluvil, dal mu napít, najíst, opil je a oni vypadli a vůbec tady nic neprovedli.“

V roce 1952 na místní bohaté sedlácké rodiny krutě dopadla kolektivizace. Když tatínek po neshodách vystoupil z JZD, následovalo nucené vystěhování.

„Bylo nám nařízeno kam, to byla cihelna Štěrboholy. Nemohli jsme si vybrat; bylo tam vlhko, plíseň, jenom bylo WC na chodbě a dvě místnosti malý.“

Celé rodině Jirsákových začal drsný život plný tvrdé dřiny a odříkání. Osmou třídu paní Hana dokončila s vyznamenáním. Dědeček se snažil zajistit jí místo na střední škole, ale bylo jim odepsáno, že by nebyla platnou občankou, tudíž že se žádost zamítá.

„Když jsem byla po tom na srazu po letech, tak s tehdejšími ředitelem jsem mluvila, ale von sám začal a říkal: mě to bylo tak strašně líto, že vlastně vás obě jsem nesměl doporučit, protože kdybych to bejval udělal, tak mě to stálo místo.“

Ve 14 letech paní Jirsáková musela začít pracovat jako přadlena, před osmnáctými narozeninami se vdala a porodila svého jediného syna. V roce 1979 její rodině v rámci částečného narovnání vrátili zpusťšený obytný dům v Dolních Jirčanech, kam se spolu se svými sourozenci vrátila a který společnými silami začali rekonstruovat. V revolučním roce 1989 pracovala paní Hana jako dispečerka.

„Tam jsem poznala takový ty opravdu super komunisty, který schůzovali, hlásali... Ty byli obratem v průvodu s praporem za demokracii, rozumíte, ty převlečený kabáty.“

Po revoluci si paní Jirsáková našla práci v IKEMu jako dietní sestra. S úctou vzpomíná nejenom na pana profesora Pirka, ale i na prvního prezidenta samostatné České republiky Václava Havla.

„Prezident Havel, byl hrozně uznávanej v cizině, byla to teda osobnost, myslel to dobře, ale bohužel to podle něj nedopadlo.“

I když období komunismu paní Haně a její rodině přineslo těžké životní rány a změnilo osudy všech, zachovává si optimistický pohled a vděk za vše dobré, co ji potkalo. Z jejích slov vyzařuje nadhled a životní moudrost.

„Když si vzpomenu, kolik lidí bylo třeba zavřenejch nebo popravenejch, tak todleto, že jsme přišli o majetek, kterej prarodiče teda vybudovali, nikdo ho neukrad, to určitě bolestný bylo svým způsobem, ale nebyla to taková tragédie, jako když přijdete o dítě anebo i o ten domov.“